

Sayın Başkan ve Sayın Mahkeme Heyeti

Bizler filmleri aratmayan sahnelerle tutuklandık. Şahsım, yolda giderken Amerikan polisi özentisi bir yöntemle arabamın önü kesilip, kullandığım aracın camı levye ile parçalanarak, uzun namlulu çelik elbiseli ve kar maskeli özel kuvvetler eşliğinde gözaltına alındım.

Basına verilen ilk demecinde savcılık makamı hiç de mütalaasında belirttiği gibi olayı sıradan bir ceza davası gibi yansıtmadı. Ama bugün sanki biz kendimizi dev aynasında görüyormuşuz gibi bir hava yaratmanızı Sayın Heise, en basit ifadeyle ciddiyyetten uzak bulduğumu belirterek asıl konuya geçmek istiyorum.

Dört yıl boyunca bu salonda savcılık makamına düşen inatla TKP/ML'yi sivilleri, çocukları ve muhaliflerini öldüren bir terörist örgüt gibi göstermek ve bizi de bu örgütün üyeleri sıfatıyla cezalandırmaya çalışmaktır.

Şu an bu salonda yargılananlardan hiç birinin çocukların ve sivillerin öldürülmesinden yana bir düşünceye sempati duyduğunu düşünmüyorum. Kaldı ki ne TKP/ML'ye ait olduğu öne sürülen ve bu salonda savcılık makamı tarafından okunan, ne parti tüzüğünde, ne de diğer belgelerde çocukları, sivilleri ve muhalifleri öldürmeye dair tek bir kelime ben duyamadım. Benim burada duyduğum TKP/ML'nin Türkiye'de hüküm süren devlet faşizminden kaynaklı silahlı mücadeleyi bir zorunluluk olarak tercih etmek zorunda kalmasıdır. Yani, okunan belgelerde TKP/ML, Türkiye gibi ülkelerde silahlı mücadele bir tercih değil, zorunluluktur diyor.

Çocukların öldürülmesi konusuna ayrı bir başlık açmak gerekli olmuştur. Savcılık makamı ne 4 yıldır süren dava süresince, ne de mütalaasında yaratılan algıyı ortadan kaldıracak gerekli cümleleri kurmadı, kuramadı. TKP/ML'nin bu konuda tüm eleştirileri göze alarak bu olayı üstlendiğini, öz eleştirisini verdiğini ve bir daha bu tür bir yöntemle başvurmayacağına dair açıklamasını dillendiremedi. Oysa TKP/ML'nin bu konuda yaptığı ve içinde özeleştirisini de verdiği açıklaması bu salonda okunmuştu. Ama savcılık makamı bir terörist örgüt yaratacak ya, bunun için bazı şeyleri görmezden gelmek onun açısından çok da büyük bir sorun değildi.

Çeşitli vesilelerle hem Alman Devlet yetkilileri, hem mahkemede bilirkişi olarak dinlenen Sayın Neumann, hem de mahkeme heyetinin kendisi Türk Devleti'ni yönetenlerin uyguladıkları faşizan ve diktatöryal uygulamalarından, Türkiye'de adil yargılamanın olmadığından ve en temel insan haklarının bile uygulanmadığından söz ettiler. Bu konuya savcılık makamı hiç girmedeği gibi tersine, komünist önder İbrahim Kaypakkaya nezdinde, işkencede ölümleri bile reddetti.

Savcılık makamının bireysel düşüncesini bilemem ama hizmetinde olduğu sınıfın refleksiyle, Alman emperyalizminin çıkarları uğruna Türkiye gibi faşizmin sürekli uygulandığı bir ülkeden, 220 duruşma boyunca ısrarla demokratik bir cumhuriyet yaratmaya çalıştı. Çünkü TKP/ML'yi terör örgütü ilan etmenin yolu, Türk Devleti'nin "korunması gereken demokratik bir ülke" olmasından geçiyor.

Emperyalistlerin ve onun kurumlarının, birilerini nasıl tanımladıklarının hiç mi hiç anlamı yoktur. Önemli olan daha sonra aldıkları tavidir. Ve bu tavır her defasında paranın, yani sömürücünün çıkarı yönünde olmuştur, olmaktadır. Bunu daha rahat anlamak için Alman Başbakanı Merkel'in Erdoğan'a, Erdoğan'ın da Merkel'e ve İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'e karşı söylemlerine bakmak gerekir. Hatırlanacağı üzere Merkel, Erdoğan'a diktatör, Erdoğan da Merkel'e Hitler artığı ve Şimon Peres'e de 29 Ocak 2009 da Davos'ta, hem de canlı yayında çocuk katili olduğunu söylemişti. Ne mi oldu? Tabii ki hiçbir şey.

Bugün eğer biz burada yargılanıyorsak, savcılık makamının dönem dönem belirttiği gibi; bunun nedeni Alman Devleti'nin dış çıkarlarının söz konusu olmasıdır. Siz bunu Alman emperyalizminin, daha doğru bir ifadeyle, Alman burjuvazisinin Türk Devleti ile olan çıkar ilişkisi diye okuyun. Savcılık makamı bu önemli ayrıntıyı aktardıktan hemen sonra panik içinde yargılanmanın esas olarak Alman yasalarının ihlal edilmesinden dolayı olduğunu da altını çizmeyi unutmamıştır. Ama bu Alman yasaları, Almanya'nın dış çıkarlarını gözeten yasalardır. Bunu ben söylemiyorum. Bunu, Sayın Heise'nin sözcülüğünü yaptığı Alman burjuvazisinin parlamentodaki temsilcileri söylüyorlar.

Almanya Dışişleri Bakanı Steinmeier 2014 Münih Güvenlik Konferansı'nda "Almanya dış güvenlik politikasında daha erken daha kararlı ve içeriği belirlenmiş bir düzeyde hareket etmeli... Dış politikada üstlenilen sorumluluk Almanya için belirgin ve anlaşılır olmak zorunda.

... Almanya, AB'nin dış güvenlik ve savunma politikası için kendi gücü ve etkisini ortaya koyacaktır. AB ülkeleri hem güneyde hem de doğuda birlikte hareket ederek ağırlığını ortaya koyarsa, Avrupa'nın dış politikası etkisini hissettirebilecektir.

... Ordunun kullanılması en son aşamada gerçekleşmeli. Bu durumlarda ilk önce geri durulmalı fakat bu Almanya'nın sorunlar karşısında hareketsiz kalacağı veya dışarıda kalacağı anlamına gelmemeli. Almanya, dünya politikasını dışarıdan izleyecek ve değerlendirecek küçük bir devlet değildir. Almanya, dünya politikasının merkezinde yer alacak kadar büyük bir devlettir ”.

Konuşmada her ne kadar Almanya dense de gerçekte korunmak ve geliştirilmek istenen Alman egemen sınıflarının çıkarlarıdır. Bunun için gerekirse silah kullanmaktan çekinmemek gerektiğinin altı, yalnızca bu toplantıda Dışişleri Bakanı Steinmeier tarafından çizilmedi. Aynı zamanda toplantıya katılan dönemin Cumhurbaşkanı Gauck ve Savunma Bakanı Ursula von der Leyen tarafından da farklı kelimelerle dile getirildi. İki emperyalist paylaşım savaşının mimarları, kendi egemenlerinin çıkarları için bir anlamda III. EPS için de ağır ağır kapıyı aralamaya başlıyorlar.

Biz, neden bu yargılanmanın Türk Devleti'nin isteği üzerine Alman Devleti tarafından yürütüldüğünde ısrar ediyoruz? Bu soyut bir belirleme, kaba bir ajitasyon değil.. İki EPS'nın tüm günahını üzerinde taşıyanlar, yeniden dış politikada silahların kullanılmasından söz edecek noktaya gelmişse, Türkiye'nin isteği doğrultusunda komünistleri, devrimcileri hapse atması çok da yadırganacak bir durum olmasa gerek.

(Burada kast ettiğim Alman burjuvazisinin çıkarlarını koruyan Alman Devleti'dir. Kesinlikle konunun Alman halkıyla uzaktan yakından bir alakası yoktur. Onlar, bu işte tüm diğer dünya halkları kadar açığı çekenler, cephelerde ölenler, işsiz ve evsiz kalanlardır. Hepimizin bildiği gibi iki savaştan da Alman burjuvası büyük karlarla çıkmıştır. Ne Mercedes, ne Siemens de ne Nazi Almanya'sı ile ilişkide olan diğer tekeller zarar görmüşlerdir. Aksine savaşta korkunç kârlarla çıkmışlardır.)

Almanya'nın dış politikası denen şey tam da budur. Ama bu normal bir dış politika değildir. Bu, etik olmayan ilişki ağlarının göstergesidir. Zaten Almanya

başbakanı Merkel, Erdoğan'ın kendisine "Hitler artığı" demesinden sonra bir gazetecinin; "bundan sonra Türkiye ile ilişkiler nasıl olacak" sorusuna karşılık verdiği "Türkiye ile ilişkilerimiz 1980 askeri darbesinden sonra kesintiye uğramadı, şimdi mi uğrayacak" yanıtıyla, bu kirli ilişkilerin ne seviyede geçmişten bugüne sürdüğünü ve süreceğini de göstermiştir.

Öyle olmasa, Almanya Başbakanı Merkel içten ve dıştan gelen tüm eleştirilere kulağını tıkayarak, Kasım ayı seçimlerinden iki hafta önce, Türkiye'ye gidip Almanya'nın ve dolayısıyla AB'nin, bu diktatörün arkasında olduğunu hiç utanmadan ve çekinmeden nasıl gösterebilir. Sanıyorum işler Sayın Merkel'in kendisine kalsa Erdoğan'a destek ziyaretini bırakın merhaba bile demez. Ama konu Almanya'nın dış çıkarları olunca Sayın Heise, Almanya başbakanı bile Erdoğan'ın ayağına kadar gidebiliyor.

Sizce, bizim böyle düşünmemiz halen kendimizi Kaf Dağı'nın başında görmemizden midir, yoksa, gerçekleri analiz etme yeteneğimizden midir? Kaldı ki bu salonda bulunanların çoğunluğu bu kapasitededir. Yani, biz ne kendimizi seçilmiş görüyoruz ne de doğuştan böyle olduğumuza inanıyoruz. Komünistlerin dünyadaki birçok insandan bir farkları da "kral çıplak" deme cesaretine sahip olmalarıdır.

Yaşamımla ilgili yaptığım açıklamada, eskiden dindar biri olduğumu söylemiş olmama rağmen, sizin gibi dikkatli birinin, bunu gözden kaçırıp, kendimi "seçilmiş" hatta "doğuştan seçilmiş" biri olarak gördüğümü sanacağınızı düşünmüyorum. Olay yalnızca kralın veziri gibi, gerçeği söylemenin size bir getirisinin olmadığını bilmenizden kaynaklanıyor. Bunu bu salonda o kadar sık yaptınız ki, bende dahil birçok konuşmacı angajmanınızdan dolayı sizi tebrik etmek zorunda kaldık. Ama siz, mahkeme heyeti, avukatlarımız yani hepimiz görüyoruz ve gayet iyi biliyoruz ki "kral çıplak". Umudum, bir gün birilerinin çıkıp bu gerçeği bu solonda Alman adaleti adına haykıracağıdır.

Siz de biz de biliyoruz. Türkiye'de yaşananlar esasta ne Alman Devleti'ni ne de Alman Adalet Sistemi'ni yani Alman burjuvazisini hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Önemli olan ikili antlaşmaların devam edip etmediğidir. Türkiye'de insanlar sokak ortasında öldürülmüş, Kürtlere karşı katliama varan saldırılar olmuş, Aleviler diri diri yakılmış vb. bu yaşananlar genelde dünya egemenlerini, özelde ise Alman burjuvazisinin hiç mi hiç umurunda değil.

Bir ülke düşünün; ana muhalefet partisi CHP'nin başkanı adalet için, Ankara'dan İstanbul'a kadar yürüyecek. Parlamantonun üçüncü büyük partisi HDP'nin milletvekilleri adalet için, ülkenin dört bir yanından, Ankara'ya yürümeye çalışacak. Türkiye'deki hemen hemen tüm avukat barolarının başkanları adil yargılanma hakkı için çeşitli illerden Ankara'ya, oradan da İstanbul'a yürümeye çalışacak. Çalışacak diyorum çünkü her defasında polis saldırısına, gözaltılara ve engellemelere maruz kaldılar. Ve son olarak, iki avukat adil yargılanmak için bedenlerini ölüm orucuna yatıracak, ve böyle bir ülkeyi birileri bu salonda "korumaya değer demokrasi" olarak adlandıracak. İnsan ancak böyle bir mantığa güler. Eğer savcılık makamının iddia ettiği gibi Almanya, adaleti arayan bir devlet olsaydı, şimdiye kadar Türkiye ile olan ilişkilerini en azından askıya alması gerekmez miydi? Oysa tam tersine Almanya ile Türkiye arasında imzalanan antlaşmalara her geçen gün bir yenisi eklenmektedir.

Erdoğan'la Merkel arasında yaşanan olayın bir benzeri de 29 Ocak 2009 yılında Davos'ta Türkiye Başbakanı Erdoğan ile İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres arasında geçen ve Erdoğan'ın İsrail'i "çocuk katili " olmakla itham ettiği olaydır. Yaşanan gerilimden sonra, İsrail Dışişleri Bakanı'na bir gazeteci "bundan sonra Türkiye ile ilişkiler nasıl devam edecek" diye sorduğunda aldığı yanıt Merkel'in yanıtına o kadar yakındı ki, buraya aktarmadan geçemedim. Bu aynı zamanda emperyalizmin genel karakterini anlamak ve emperyalist çıkarlar için nelerin göz ardı edilebileceği konusunda da bize bilgi vereceğinden önemlidir. Ne demişti dönemin İsrail Dışişleri Bakanı T.Livni; "Bu politikadır. Türkiye'de yakında seçimler var...Siyasette böyle şeyler olur. Bizim için önemli olan ikili antlaşmalardır ve onlar sorunsuz devam ediyor". İşin daha çarpıcı yanı, hem İsrail'le hem de Almanya ile ikili antlaşmaların, yukarıda aktardığımız anekdotlardan sonra, daha da artarak devam etmesidir.

O zaman insan ister istemez soruyor; bu TKP/ML operasyonu nereden çıktı. Bunun tek yanıtı vardır. O da Alman egemenlerinin çıkarları doğrultusunda Türkiye'ye verilen bir hediye, daha doğrusu bilmem hangi antlaşmaya karşı bir rüşvet.

Ağa ile seyisi arasındaki ilişkinin benzeri, emperyalistler ile yarı sömürgeleri arasında da mevcuttur. Ağa, seyisin önüne fazladan bir kemik atarak, onun kendisine iyi uşaklık yapmasını, diğer marabaları en ağır şartlarda çalıştırmasını

sağlar. Emperyalistler de aynısını yarı sömürgelerde var olan iktidarlara yapmakta ahlaki hiçbir sakınca görmezler.

Bu bağlamda, yarı sömürge yarı feodal Türkiye ile emperyalist Almanya arasındaki ilişkiyi anlamak için öncelikle bizim emperyalizmin ne demek olduğunu, karakterini ve yöntemlerini anlamamız gerekmektedir. Aksi takdirde bu ilişkiyi çözümlene şansımız olamaz. Bir adım daha ileri gidersek, 129/b maddesinin neden Almanya’da yasallaştırıldığını anlayamayız.

129/b maddesinin içeriğine bu salonda çok defalar dikkat çekildiği için tekrar girme ihtiyacı hissetmiyorum. Ama şunu eklemek isterim. Almanya, bu maddeyi kullanarak, çıkar ilişkisinde bulunduğu ülkelerin talepleri doğrultusunda, kendi sınırları içinde bulunan başka ülkelerin muhaliflerini kovuşturmaya tabi tutarak, onların başlarının üzerinde Demokles’in kılıcını sallayabilmektedir.

Türkiye ile Alman emperyalizminin arasındaki ilişkiyi anlamak için öncelikle emperyalizminin özelliklerini incelememiz gerekir.

Emperyalizmin Nedir:

Sömürü, sınıflı toplumun tarih sahnesine çıktığı ilk günden itibaren değişik biçimlere bürünerek varlığını sürdürmeye devam etmiştir ve sınıfların ortadan kalkacağı güne kadar da devam edecektir. 20.yy’ın başından itibaren sürdürülen sömürüde esas belirleyici biçimin adıdır **emperyalizm**. Bundan dolayıdır ki günümüzde, dünya genelinde sürdürülen hak alma mücadeleleri antiemperyalist karakterde olmak durumundadırlar. Bu bağlamda komünistlerin, Türkiye topraklarında faşist Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ne karşı verdikleri iktidar mücadelesi de öz itibariyle antiemperyalisttir.

Lenin, emperyalizmi kapitalizmin en yüksek aşaması olarak tanımlar ve şöyle der; “Emperyalizmin mümkün en kısa tanımını yapmak gerekseydi şöyle derdik; emperyalizm, kapitalizmin tekelleri aşamasıdır” (Lenin, Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması, sayfa 115, Sol Yayınları, Dördüncü Baskı)

Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı üzere emperyalizm, kapitalizmin içinden gelir ve fakat onunla aynı şey değildir. Lenin bu ayrımı şu şekilde ifade etmektedir: “Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü eski kapitalizmin ayırt edici niteliği *meta* ihracıydı. Tekellerin hüküm sürdüğü bugünkü kapitalizmin ayırt edici niteliği ise *sermaye* ihracıdır.”

Yani emperyalizm, serbest rekabetçi kapitalizm döneminde, giderek artan sermayenin tekelleşen ve adına kartel, tröst denen şirketlerin elinde toplandığı, meta ihracının yanında ve esas olarak sermaye ihracının ön plana çıktığı bir ekonomik aşamadır.

Emperyalizmin Karakteri ve Yöntemleri:

Tekelci kapitalistler, girdikleri ülkelerde mümkün olduğunca güçlü bir hegemonya yaratmaya çalışırlar. Kendilerine bağımlı kıldıkları yarı-sömürge devletlerin her kademesindeki yöneticilere ve orduların üst düzey subaylarına rüşvet dağıtırlar. Bu sayede oluşabilecek muhalefeti engellemeyi amaçlarlar. Sırf rüşvet dağıtabilmek için paravan şirketler dahi kurarlar. Eğer istedikleri sonuçları zamanında alamazlarsa, darbeler düzenlerler. Dünya genelindeki 1960, 1970 ve 1980 darbeleri buna çarpıcı birer örnektirler.

1980 askeri faşist darbesi, 24 Ocak 1980 de IMF'nin dayatması ile TBMM'nde onaylanan ve işçiler ile tüm diğer emekçilerin haklarını gasp eden kanunların hayata uygulanamamasının bir sonucu olarak bilhassa CIA tarafından organize edilmiştir.

Burada şunu gözden kaçırmamak önemli olacaktır. Aynı yıllarda (1978-1983 arası) IMF'in emperyalistler tarafından geri bıraktırmış ülkelere yönelik hazırladığı bu paket programların uygulanması için dünya genelinde birçok ülkede askeri faşist darbeler gerçekleşmiştir. Bu bir tesadüf olamaz herhalde. Bu kendisini demokrasinin koruyucusu gibi gösteren ama özünde vahşi bir kan emici olan burjuvazinin, kâr hırsıyla dünya halklarına reva gördüğü bir uygulamadır.

Dünyada 1950 yılından günümüze 475 askeri darbe girişimi olmuş. Bunların 236 tanesi amacına ulaşmış. Biz olsun demiyoruz ama son 50 yılda Avrupa'da bir tane dahi darbe teşebbüsü olmamış. Darbeler en çok Afrika, Güney Amerika ve Orta doğuda yaşanmış.

Bu anlamda; Lenin'in 1916'da yazdığı kitaba geri dönersek "Genel olarak kapitalizm ve özel olarak emperyalizm, demokrasiyi bir hayal haline getirir", "...her planda gericilik ve artan ulusal baskı" yaratır. "Gerek dış politikada gerek iç politikada emperyalizm demokrasiyi ihlal etme çabasıdadır, gericiliğe yöneliktir (yani yüzü gericiliğe dönüktür, gerici eğilimdedir –yazarın notu)"

Konumuza geri dönersek; emperyalizmin girdiği ülkedeki özellikle ulaşım ağını ve iletişim yollarını geliştirmesinin nedeni oraları daha rahat sömürebilmek içindir. Borç veren ülkeler o ülkenin ihtiyacından ziyade esas olarak kendi ihtiyaçlarını karşılayacak kredi başvurularını onaylarlar. “Mali sermaye tekeller çağını yarattı. Tekeller ise her yere kendi ilkelerini götürüyor; kazançlı alışveriş işlemleri için, açık piyasada rekabetin yerini gitgide “ilişkiler”in alması bundandır. En fazla rastlanan şekil, alınan borcun bir kısmının borç veren ülkelere yapılacak satın almalara, özellikle savaş araçları ya da gemi alımlarına harcanması koşulunun ileri sürülmesidir.” Bu da bağımlılaştırılmış ülkelerde, gelişimin kendi doğal seyrinin yaşanmasını engelleyerek bir nevi kısır döngü yaratır. Özellikle yarı-sömürge ve yarı-feodal olan ülkelerde kapitalizm bir türlü hâkim ekonomik sistem haline gelemez.

Emperyalist tekeller, 20.yüzyılın başından itibaren dünya genelinde hüküm sürmeye başladılar. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra SSCB’nin, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra da Doğu Bloğunun ve izleyen yıllarda Çin, Kuzey Kore, Vietnam gibi birçok ülkenin emperyalist pazardan kopması ile birlikte korkuya kapılan sömürgeci egemenler kendi ülkelerinde işçi ve emekçilerin talepleri doğrultusunda “demokrasinin ve sosyal hakların sınırlarını” genişletmek zorunda kaldılar. Fakat bağımlı feodal ve yarı feodal ülkelerde ise açık veya kapalı diktatörlükleri iktidara getirdiler. Emperyalizm, sömürge ve yarı sömürge ülkelerin, ekonomik kalkınma çabalarına, gösterecekleri her türlü özgün girişime karşı, kalıtımsal bir düşmanlığı vardır.

Emperyalizm bir sömürü sistemidir ve onun karakterini belirleyen aşırı kâr hırsıdır. Gittiği topraklarda var olan en gerici sınıflarla ilişki kurar.

Alman emperyalizminin özellikleri:

Dünyada kapitalizm, Karl Marks’ın belirlemesine göre ilk olarak 16.yy da, Hollanda’da ortaya çıktı. 17. ve 18. yy’larda İngiltere, Fransa, Portekiz, Japonya vb. birçok eski sömürgeci imparatorluklarda da kapitalizm hızla gelişti. Bu süreçte iktidarı ele geçirmek isteyen burjuvazi, egemen olan sistemlerden daha ileri, insancıl talep ve söylemler kullanarak, işçi sınıfını ve diğer ezilenleri kendi safına çekmeği başardı. Adına burjuva demokrasisi ve ulus devlet denenecek tanımlamalar böylelikle ilk defa literatürlerde yerini aldı.

Burjuvazinin tarih sahnesine ilk çıktığında oynadığı ilerici rol, ulus devletlerde iktidarı ele geçirdikten hemen sonra sona erdi. Özellikle 1789 Fransız

devriminde, çok ağır bedeller ödeyerek iktidarı aldıklarını sanan işçi sınıfının ve diğer emekçilerin kendilerinin burjuvazi tarafından kandırıldıklarını anlamaları çok uzun sürmedi. Kral ve krallık gitmiş, yerine cephede omuz omuza savaştıkları burjuvazi geçmişti ama onların yaşamında bir iyileşme, gelirlerinde bir düzelme olmadığı gibi, hayat şartları her geçen gün daha da ağırlaşmıştı.

Takvimler 26 Mart 1871'i gösterdiğinde, dünyanın artık eskisi gibi olmayacağını gösteren bir gelişme gerçekleşti. Tarihte ilk defa işçiler ve emekçiler, burjuvaziyi alaşağı ederek, Paris'te kendi iktidarlarını kurdular. Paris Komünü, 28 Mayıs 1871'e kadar, yani ancak 63 gün yaşayabildi. Ömrü çok kısa olsa da insanlık tarihindeki yeri çok büyük oldu. Özellikle işçi sınıfı, burjuvazinin kendisine vereceği hiçbir şeyinin olmadığını görmüş ve iktidarın ezilenlerin elinde olması gerektiğini anlamıştı.

Kapitalizmin geç geliştiği Almanya'da iktidarı ele geçirmek isteyen burjuvazi, Paris Komünü'nün yarattığı korku ile egemen feodal sistemi yıkarak değil, fakat onunla anlaşarak iktidara ortak olabildi. Bu da doğallığında, Almanya'da gerçek anlamda bir halk muhalefetinin ve burjuva demokrasisinin gelişmesini engelledi. Bugün burada yargılandığımız Alman Ceza Yasası 129/a'nın kökeninin oralardan gelmesine bu bağlamda çok şaşırılmamak gerekiyor.

Paris Komünü'nün ve ardından da 17 Ekim Rus devriminin gerçekleşmesinden sonra artık burjuva demokrasisi dünya ölçeğinde gerçekliğini kaybetti. Bunu gören komünist önder Lenin ve daha sonra Mao, burjuva demokrasisi yerine gayet isabetli olarak **burjuva diktatörlüğü** tanımını kullanmanın daha doğru olacağını altını çizdiler.

Almanya'nın Emperyalistleşmesi

Alman burjuvazisi rakiplerine oranla oldukça geç gelişmesine (1850'ler) ve iktidarı geç ele geçirmesine rağmen, çok hızlı bir ilerleme gösterdi. Bunun nedeni, Alman burjuvazisinin kullandığı bilimin, teknolojinin ve doğallığında fabrikaların rakiplerine oranla daha yeni olmasıydı. Bu Alman burjuvazisine, daha hızlı, kaliteli, fazla ve ucuza meta üretme olanağı sağlıyordu. Ama geç kalmışlığın ölümcül bir sonucu da vardı. O da pazar bulamada yaşanan sıkıntıydı.

Alman burjuvazisi, kapitalist emperyalist sömürgeciler dünyasında yerini alıncaya kadar, dünya çoktan diğerleri arasında paylaşılmıştı bile. Bu da elinde

sermayesi hızla artan ama aynı oranda sömürge bulamayan Alman burjuvazisinin daha saldırgan, acımasız ve savaş yanlısı olmasına neden olacaktı.

Emperyalist Sömürgeciliğin katliamcı-soykırımcı karakteri.

Her ne kadar savcılık makamı burada TKP/ML'yi sivilleri öldüren bir terör örgütü, Alman adaletini de bunu yargılayan bir kurum gibi göstermeye çalışsa da biraz tarih bilgisi olanlar gerçek katliamcıların sömürgeciler ve onların uşak devletleri olduğunu gayet iyi bilirler.

Bugün kendilerini demokrasinin merkezi olarak gören emperyalist ülkelerin tümünün tarihlerinde yaptıkları katliamların, soykırımların kanlı izleri mevcuttur. Bu katliamların tamamının nedeni ise sadece ve sadece gözü doymaz burjuvazinin daha fazla kâr hırsıdır.

Dünyada, üzerinde emekçilerin kanı olmayan tek bir servet yoktur. Bu bağlamda 19.yy'da ve 20.yy'da Avrupa devletlerinin yalnızca Afrika kıtasında yaptığı katliamlara kısaca göz atmak sanıyorum öğretici olacaktır. Asya, Avustralya ve Amerika kıtalarında yaşananları en az Afrika kıtasında yaşananlar kadar önemsiyorum fakat konuyu çok uzatacağından burada yer vermeyeceğim.

Konuya geçmeden önce yazar Raşit Ulaş'tan anlamlı bir alıntı yapmak istiyorum. "Yeni bir kıta keşfi"nin ne demek olduğunu, yeni kıtayı keşfedenlerin, kıtanın yerlilerini yok ettiğini öğrendiğimizde anladık. Evet, "keşif" demek "sömürge" demektir." Sömürge demek de acı, işkence, katliam ve soykırım demektir.

Avrupa Emperyalist Devletlerinin Kara Kıta Afrika'da Yaptıkları Katliamlar:

BELÇİKA: Belçika'nın tarihte katlettiği Afrikalı sayısı 10.000.000 kadardır.

RUANDA:

Yakın tarihimizde yaşanan en büyük soykırımdır.

Ruanda, Almanya tarafından sömürülen ülkelerden biriydi. I. Dünya Savaşı'ndan sonra Almanlar çekilmek zorunda kalınca yerine Belçika geçti ve resmî olarak 1962'ye kadar Ruanda'yı Belçika yönetti. Ruanda'nın yüzde 90'ı Hutu, yüzde 9'u Tutsi, yüzde 1'i ise Pigme idi. "Böl, parçala, yönet" taktiği gereği

etnik bir ayrışmayı körüklediler. 1950'lerde başlayan bu etnik ayrışma 1994'e gelindiğinde tarihin gördüğü en kanlı iç savaşlardan birine sahne oldu.

Fransa'nın da etkin rol oynadığı soykırımda 100 gün içinde 1 milyon Tutsi katledildi. 2 milyon kişi de göç etmek zorunda kaldı. Fransa eski Cumhurbaşkanı Mitterrand, 1998'deki bir röportajında, "O ülkelerde bir soykırım yaşanması o kadar da önemli bir şey değil" diyebiliyordu. Aynı Fransa aynı tarihlerde "sivilleri öldürüyor" gerekçesiyle PKK'yı terörist örgüt olarak tanımlamaktan da hiç gocunmuyordu.

KONGO:

Bahane hiç değişmedi. Dün ABD kitle imha silahları için Irak'a girip ülkeye demokrasi getireceğini söylemişti, bundan yaklaşık 150 yıl önce de Belçika kralı II. Leopold, Kongo Nehri civarındaki "köle ticaretiyle savaşmak için" Kongo'ya doğru yola çıktı. Kongo'ya sözde "daha iyi yaşam koşulları sunmak için" gelmişti. Sonunda 6 milyon insanın öldürüldüğü, yüz binlercesinin yeterli kauçuk toplama sınırına ulaşamadığı için elinin kesildiği ve II. Leopold'un resmî olarak tapulu malı hâline geldiği bir ülke oldu Kongo.

II. Leopold'un Belçika'nın Anvers şehrindeki heykeli ABD'deki ırkçı polis saldırılarının tüm dünyada protesto edildiği dönemde, göstericiler tarafından kırmızıya boyanması üzerine, ancak 9 Haziran 2020 tarihinde hükümetçe yerinden kaldırıldı.

İNGİLTERE: İngiltere'nin köleleştirdiği Afrikalı sayısı: 5.500.000

Sömürgecilikte Hindistan, Singapur, Avustralya hattına öncelik veren İngiltere, diğer Avrupa ülkelerine nazaran Afrika'da daha az yer olsa da Uganda, Sudan, Gambiya gibi ülkelerle birlikte Afrika sömürsünden payını almaktan da geri kalmadı. "Sömürü sektörü"nde Afrika, İngiltere için ikincil bir sektörden ibaretti.

GAMBİYA:

18 ve 19'uncu yüzyıl arasında üç milyonu aşkın insan İngilizler tarafından Gambiya'dan Amerika'ya köle olarak taşındı. Gambiya 1965 yılında bağımsızlığını kazanarak İngiliz Milletler Topluluğu üyesi oldu. 2013 yılında bu oluşumu da terk etti.

KENYA:

1949 yılında ‘‘Mau-Mau’’ adıyla İngilizler aleyhine Kenya’da isyan başladı. Londra ayaklanmayı bastırmak için askeri birlikler gönderdi, Hiçbir acıma duygusu olmayan İngilizler, kısa süre içinde 15.000 Kenyalıyı gözlerini kırpmadan öldürdüler (Bir kısım araştırmacılara göre bu sayı iki kattır). İsyancılardan 100.000 kişiyi tutuklayıp hapse attılar.

Büyük mücadelelerden sonra Kenya, 12 Aralık 1963 tarihinde bağımsızlığına kavuştu. Sanıyorum o zamanlar 129/b maddesi yürürlükte olsaydı bu bağımsızlık savaşçıları da bu salonda teröristler olarak yargılanacaklardı.

İTALYA: İtalya'nın yalnızca Etiyopya da katlettiği insan sayısı 750 bindir.

Etiyopya Afrika'nın sömürge olmamış tek ülkesidir. İtalya, Etiyopya'yı sömürgesi hâline getirmeye çalışsa da bunu başaramadı. Etiyopyalılar daima direndiler ama katliamdan kurtulamadılar. İtalya 3 Ekim 1935'te Mussolini döneminde 400 bin kişilik bir ordu ile Habeşistan'a (Etiyopya) girdi. Habeşler bütün güçleriyle direndiler ama bir yerden sonra direnişleri kırıldı. İtalya, Etiyopya'da 5 sene kaldı ve toplamda 750 binden fazla insanı katletti.

FRANSA: Fransa'nın katlettiği Afrikalı sayısı: 3.500.000

Günümüzde bile hâlen Afrika'da birçok ülkeyi güdümleyen Fransa'nın, bu kıtayı sömürmeye başlaması 16'ncı yüzyıla uzanıyor. Senegal'in başkenti Dakar'da yer alan Gorée Adası'nı Hollanda'nın elinden aldıktan sonra, sömürgecilik faaliyetinin başı olan köle ticaretine girişen Fransa, Afrika'da şu ülkeleri işgal etti: Cezayir, Gabon, Moritanya, Senegal, Gine, Fildişi Sahilleri, Kongo, Tunus, Komor Adaları, Madagaskar, Cibuti, Mali, Benin, Çad ve Fas.

Fransa, I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda yaklaşık bir buçuk milyon insanını kaybetti. Bununla birlikte bir milyonu aşkın insan da bu savaşta sakat kaldı. Toplamda üç milyona yakın yaralı vardı. İşin Fransa'yı ilgilendirmeyen tarafı ise bu insanların çoğunluğunun sömürge askerleri olmasıydı.

CEZAYİR:

Fransa Cezayir'i 1830'da işgal etti. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası Cezayir halkının bağımsızlık istemesi sonucu büyük bir katliam yaşandı. Halkın üstüne makineli tüfekle ateş açan Fransızlar, 15 gün içinde 45 bin Cezayirli sivili katletti. "Setif ve Gualma Soykırımı" olarak tarihe geçen bu olay en kanlı

zulümlerden biri oldu. Bu katliam bağımsızlık isyanlarının şiddetlenmesine yol açtı. 1954'te resmen başlayan Cezayir Bağımsızlık Savaşı 1962 yılına gelindiğinde yapılan referandumda yüzde 99,72'lik sonuçla kabul edildi. Bu 8 yıllık dönem, bir buçuk milyon Cezayirlinin hayatını kaybetmesiyle sonuçlandı.

Fransa tarihte soykırım yaptığını halen kabul etmemektedir. Tam aksine Cumhurbaşkanı Sarkozy yaptığı bir seçim konuşmasında “Fransa tarihinde soykırım yapmamıştır. Fransa insan haklarını icat eden ülkedir.” şeklinde bir konuşma yapmıştır. Türkiye başbakanı Erdoğan, Ermeni Soykırımı'nı tanıyan Fransa'yı “Cezayir katliamını git babana sor” sözleri ile eleştirmiştir.

Nasıl da herkes kendi tarihi ile yüzleşmekten kaçınıyor. Oysa TPK/ML'nin kurucusu komünist önder İbrahim Kaypakkaya, partiyi kurarken, ilk iş olarak Ermeni Soykırımı'nı, Kürt ulusu başta olmak üzere diğer azınlık milliyetlere uygulanan katliamları, asimilasyon politikalarını, farklı inanç gruplarından olan insanlara uygulanan baskıları vb. dile getirerek, bunlarla yüzleşemedikçe Türklerin de özgür olamayacağını söylemiştir. Ve siz Sayın Heise, bunu bilmenize rağmen sırf TKP/ML'yi terör örgütü ilan edebilmek için iddianamenize bu örgütün amaçlarından birinin de halklar arasına nifak tohumları ekmek olduğunu yazmaktan kendinizi alamadınız.

Sarkozy'nin reddine karşı Erdoğan'ın yanıtı manidardır. Aslında herkes birbirinin ne yaptığını gayet iyi biliyor, ama onlar da sizin gibi gerçekleri söylemekten çekiniyorlar. Ne zaman ki çıkarlar ters düşüyor bakıyorsunuz tüm kirli çamaşırlar ortaya saçılıyor. Ve Almanya'nın dış politik çıkarları Türkiye ile ters düştüğünde siz de terör örgütü dediğiniz yapıları birer özgürlük savaşçıları olarak adlandıracaksınız. Bu, çok yapıldı ve gelecekte de yapılacaktır. Önemli olan Almanya'nın dış politik çıkarlarıdır ne de olsa.

Konumuza dönersek; insan hak ve özgürlüklerinden dem vuran Fransa, bugün birçoğu açlıkla mücadele eden Afrika ülkelerinden Fildişi Sahilleri, Senegal ve Orta Afrika Cumhuriyeti'nin de aralarında bulunduğu 14 Afrika ülkesini hâlâ sömürmeye devam ediyor.

RUANDA:

Fransa'nın Ruanda katliamındaki rolü belgelendi.

Ruanda Araştırma Komisyonu, hazırladığı 500 sayfalık raporunda, “AB Dönem Başkanı” Fransa’nın bu ülkede, 1994’te yapılan soykırımı faal olarak katıldığına yönelik ithamlarına ilk defa resmiyet kazandırdı. BM verilerine göre 1994 yılının haziran-ağustos döneminde Ruanda’da 800 bin Tutsi ve ılımlı Hutu’nun ölümüyle sonuçlanan soykırım hakkında bir araştırma komisyonu oluşturulmuştu. Rapor, Fransa ve Avrupa’da bomba etkisi yarattı.

Fransa’nın Afrika’da gerçekleştirdiği tek katliam Cezayir katliamı değildir. Fransa hemen hemen girdiği tüm Afrika lkelerinde benzer katliamlar gerçekleştirmiştir. Üstelik bu katliamlar Ortaçağ’ın karanlık zihniyetiyle değil 20. yüzyılın yani modern çağın modernist felsefesiyle, insan hakları, uluslararası hukuk gibi kavramların bütün dünya kamuoyunun literatürüne girdiği bir dönemde gerçekleştirilmiştir. Bu bağlamda Fransa’nın bu salonda bulunan iki yoldaşı hiçbir sakınca görmeden bu dava doğrultusunda Almanya’ya iade etmesine de şaşırmamak gerekir. Tabii Fransa-Almanya ve Fransa-Türkiye ilişkilerini de unutmamak gerekir.

Fransa’nın katliam yaptığı diğer Afrika lkeleri: (Bu aşamadan sonra yalnızca ülkelerin isimlerini vermeyeceğim.)

Benin

Burkina-Faso

Gabon

Kamerun

Moritanya

Nijer

Senegal

Tunus

ad

Orta Afrika

HOLLANDA’NIN katliam yaptığı lkeler:

Fildişi Sahilleri

Gana

Güney Afrika

Angola

Namibya

Senegal

PORTEKİZ'İN katliam yaptığı ülkeler:

Gine-Bissau:

Angola:

Mozambik:

Portekiz'in "yerlileri yok et, yerlerine köleler getir, işlet" modeli uğruna köleleştirdiği Afrikalı sayısı 2 milyon civarındadır.

ALMANYA'NIN katliam yaptığı ülkeler:

Almanya yalnızca Namibya'da 92.000 insan öldürdü. Bu aynı zamanda 20.yy'ın ilk soykırımını olarak kabul edilir.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında milyonlarca Yahudi'nin yanı sıra komünistleri, çingeneleri, Rusları ve Polonyalıları toplama kamplarında öldüren Almanya, Afrika'da Burundi, Çad, Gabon, Gana, Kamerun, Kongo Cumhuriyeti, Namibya, Orta Afrika Cumhuriyeti, Papua Yeni Gine, Ruanda, Tanzanya, Togo gibi ülkeleri sömürürken de birçok katliam yaptı.

Bu katliamların en vahşisi Namibya'da yaşandı. 1884 ila 1915 yıllarında sömürgeleştirilen Namibya'da yerli halkın topraklarına Almanlar tarafından el konuldu. Almanya'nın amacı buradaki elmas kaynaklarını ele geçirmektir ve öyle de oldu. Bu salonda sık sık dile getirilen "Almanya'nın dış politik çıkarları" uğruna direniş gösteren birçok kabile yok edildi.

Alman "yerleşim komiseri" Paul Rohrbach'ın; "Kötü, kültürel açıdan beceriksiz ve vahşi yerli kabileye karşı barışçıl beyaz yerleşimi güvence altına almak için asıl ortadan kaldırılması gerekenin kim olduğu belli" sözü aslında olayın boyutunu anlatıyor.

Peki, kimdir kötü ve vahşi olan. Kimdir barışçıl olan. Emperyalist işgalciler mi, yoksa onlara karşı ölümüne direnenler mi?

Batı Avrupa ve ABD kendilerini demokrasinin ve medeniyetin beşiği sayıyor. Bugün burada savcılık makamı da bizim kendimizi Alman adaletinin üstünde gördüğümüzü söyleyerek Paul Rohrbach'ın düşüncelerini günümüze uyarlamış olmuyor mu? Öyle ya, biz kim oluyoruz da Alman mahkemelerinin bizi yargılayamayacağını söylüyoruz. Sayın Heiz'eye göre bizler olsak olsak kendisini "seçilmiş hatta doğuştan seçilmiş" sanan insanlar olabiliriz.

Alman yerleşim komiseri Paul Rohrbach Namibya'da yapılan katliamları 100 yıl önce ne kadar haklı göstermeye çalıştıysa, bugün bu salonda bizleri terörist, TKP/ML'yi de terör örgütü göstermeye çalışan Alman yargı sistemi de Türkiye'nin yaptığı katliamları o kadar masum göstermeye çalışmaktadır. İkisinin de ortak noktası para babalarının çıkarlarını koruma hırsından başka bir şey değildir.

100 YIL SONRA GELEN ÖZÜR

Yerel halkın katliamının 100. yıl dönümünde, 16 Ağustos 2004'te Almanya Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Bakanı Zeul, Namibya'dan resmen özür diledi ve "Biz Almanlar, dönemin Almanya'sının işlediği suçların tarihi ve ahlaki sorumluluğunu kabul ediyoruz." açıklamasını yaptı. Almanya, hiçbir zaman tazminat ödemedi. O dönem Almanya'ya getirilen 300 kafatasından bazıları, iki ülke arasında varılan anlaşma sonucu 2011'de defnedilmek üzere Namibya'ya yollandı.

Bu kafatasları deneylerde kullanılmak için Almanya'ya getirilmişti. Görüldüğü üzere Hitler kişiliğinde başlatılan ve onun ölümüyle sonlandırılan ırkçılığın kökleri çok daha eskilerde yatmaktadır ve günümüzde de en azından AfD'nin toplantısında konuşan savcının "yabancılara karşı silah kullanılabilir ve idam cezası geri getirilmeli" cümlesinde de ne kadar canlı olduğunu göstermektedir. Özellikle belirteyim bu sözler bir Alman savcıya aittir. Sözde vicdanını dinleyerek tarafsız bir şekilde görev yapması gereken bir insana.

Biz bu tür yaklaşımlara geldiğimiz topraklardan oldukça aşınayız. Kendisine solcu diyen Kemalist devlet görevlileri de dahil, birçok yetkili (hakim, savcı, polis, asker, doktor, öğretmen gibi) konu Kürtler, Aleviler, LGBTİ bireyler, gayrimüslimler vb. olduğunda **Beyaz Adam'ın** Amerika kıtasını işgal ettiğinde sarf ettiği "en iyi Kızılderili ölü Kızılderili'dir" mantığıyla hareket etmektedir.

Savcılık makamının, faşist Türk Devleti'nin bu anlayışına karşı tavır alması gerekirken onun yerine ne yapıyor, Türk faşizmine karşı savaşılan patilere ve bireylere yönelik davalar açıyor, kendi yetkilerini unutarak egemenler tarafından verilen görevi yerine getirmek için olanca gücüyle, takdire şayan bir enerji ile çalışıyor.

Biz, burjuva sistemlerde adalet heykelinin kadın görünümüne rağmen oldukça erkek egemen, gözlerinin bağlı olmasına rağmen taraflı, elindeki kılıcın egemenler lehine çalıştığını ve terazisinin de hileli olduğunu gayet iyi biliyoruz. Ama bireyin kendi seçme hakkı her zaman vardır. Yeter ki ol cesaretle olsun. Benim hakkımda Türk Devleti'nden polisiye yardımlaşma çerçevesinde alınan belgeyi konu ile bağlantısından dolayı tekrar hatırlatma ihtiyacı duyuyorum.

O belgede Türk Devleti, Alman dostlarının gönlünü yapmak için benim hakkımda DHKP'ye yakın insanlarla temasta olduğumu yazıyor. Ama bunu yazmalarının nedeninin o gençlere yapılan işkenceyi tüm baskılara rağmen raporlamam olduğunu aktarmıyorlar.

Evet, Sayın Heise, sistem size baskı uygulayabilir ki, biliyorsunuz bu Türkiye'de ölüme kadar gidiyor rahatlıkla. Ama sizin hayır deme ve adaletten yana tavır takınma hakkınız vardır. Oysa Sayın Heise siz bunu yapmak yerine avukatlarımızın da belirttiği gibi size yazılan rolü oynadınız. Bu nedenle diyoruz ki siz bizi yargılayamazsınız. Siz ancak size verilen görevleri şu veya bu sınırlar içerisinde hayata geçirebilirsiniz.

Neden mi bu kadar net konuşuyorum. Biz daha şartlı tahliye olmadan önce Hamburg'da görülen bir PKK davasının hakiminin sanığa karşı söylediği; "Biliyorum sizin savaşınız haklı bir savaş ama 129/b gereği size 3yıl 6 ay veriyorum" sözlerden. Fakat biliyorsunuz Belçika kendi hatası ile yine birkaç hukukçu sayesinde yüzleşti ve PKK'nın bir terör örgütü olmadığına, aksine özgürlük savaşçısı silahlı bir hareket olduğuna kanaat getirerek, Türk Devleti gibi faşizmin günlük yaşamın bir parçası olduğu ülkeyi korumanın da doğru olmadığına karar verebildi.

Teröristler ya yaptıkları eylemi üstlenmezler ya da ona dayanarak kitleler üzerinde korku yayarlar. Oysa savcılık makamının sunduğu belgelere ve bilirkişi Sayın Neumann'ın da sözlü olarak aktardıklarına bakılırsa; burada terörist ilan

edilmek istenen TKP/ML yaptığı tüm eylemleri olduğu gibi, dört çocuğun istemeden ölümüne yol açan trajik eylemi de üstlenerek özeleştirisini vermiştir.

Hatta özeleştirisi ile kalmamış bir daha bu tarz eylemler yapılmasını da yasakladığını duyurmuştur. Bu konuda TKP/ML'nin samimiyetini nereden anlayabiliriz. Dava dosyasında benzeri bir eylemin ne daha önceden ne de daha sonradan yapıldığına dair başka bir belgenin yer almamasından. Eğer böyle bir evrak olsaydı, TKP/ML'yi terör örgütü, bizi de terörist göstermek için “insanüstü gayretler” gösteren savcılık makamının bu belgeyi kesinlikle iddianameye koyacağına olan inancımdan.

Komünistler ve devrimciler asla ve asla ne katliamcıdırlar ne de halklar arasına nifak tohumları ekerler. Onlar kurtuluşun halkların birliğinden geçtiğini bilirler ve bu bilinçle hareket ederler. Yani savcılık makamının iddiasının aksine, TKP/ML, delil listesine konan tüzüğünden de anlaşıldığı üzere, halklar arasında güçlü birliği savunur. Ama ezilen ulusların olduğu yerde ulusların kendi kaderini tayin hakkını, yani her ulusun ayrılma hakkını koşulsuz ve şartsız savunmaktadır.

Konudan biraz saptım ama geri dönersem; yukarıda birçok ülkenin yalnızca Afrika kıtasında yaptıkları katliamlardan bazı rakamlar aktardım. Öncelikle şunun altını çok kalın çizgilerle çizmek isterim. Bu rakamların her biri bir insanı işaret etmektedir. Ama buna rağmen sizlerin de dikkatini çekmiştir, hepsi yuvarlama rakamlardır. Yani gerçek ölen insanların ne sayısı ne de adı mevcuttur. Öldürülme nedenleri de ya sömürüyü ve köleliği kabul etmemeleri ya da ülkelerinin bağımsızlığını istemeleridir.

Dünya tarihinde, burada aktardığım veya aktaramadığım ama burada bulunan insanların entelektüel seviyesinden kaynaklı bildiklerini varsaydığım birçok katliam ve soykırım yaşandı. Almanya başta olmak üzere yukarıda adını sıraladığım veya sıralayamadığım sömürgeci devletler uzun yıllar yaptıklarının karşılığında ya çok sonraları özür dilediler (ki yakın tarihimizde yer aldıkları veya silah satarak, ekonomik destek vererek veya sessiz kalarak ortak oldukları katliamlara bakarsak çok da samimi olmadıklarını görürüz) ya da halen bu tarihlerini gizleyerek kendilerini temize çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Bir Afrika atasözü derki; “aslanlar kendi tarihlerini yazana kadar tarih hep avcılarının kahramanlığını anlatacak”. Ve Kara Afrika kendi tarihini yazdıkça ki,

bu yakın tarihtir, Beyaz Avrupa'nın katliamcı ve kendini beğenmiş karakteri daha fazla teşhir olacaktır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Yarı Sömürgeleşmesi

Alman Emperyalizmi İle İlişki Kurma Nedenler

Ermeni Soykırımı Ve Alman Emperyalizminin Buradaki Rolü.

Osmanlı İmparatorluğu esas olarak ilhak işgalci bir imparatorluktu. Tarih sahnesinde yerini aldıktan sonra kısa sayılabilecek bir dönem içerisinde üç kıtaya yayılan bir güç haline geldi. Bu doğallığında düşmanlarını da artırdı. Takvimler miladi 1535 yılını gösterdiğinde Osmanlı İmparatorluğu, kendisine karşı oluşmuş Hristiyan paktını parçalamak için Kapitülasyonlar adı altında Fransa'ya ayrıcalıklar tanıdı. Fransız vatandaşlarına Osmanlı toprakları içerisinde özel ticari ve hukuki imtiyazlar verildi. Bunların en önemlisi Fransız tüccarların vergiden muaf olacak olmalarıydı. Bu imtiyazlar daha yeni gelişmekte olan Osmanlı ticaret burjuvazisine ve manüfaktür üretimine ciddi bir darbe indirdi.

Lonca (Osmanlı'da meslek odaları) sistemi üzerinden örgütlenen üretim atölyelerinin gelişimi duracak noktaya geldi. 18. Yüzyılda Avrupa sanayi devrimini gerçekleştirirken Kapitülasyonlar nedeniyle buna yanıt veremeyen Osmanlı İmparatorluğu Avrupa devletlerinin hem pazarı hem de sömürgesi haline geldi.

Bu antlaşmadan kaynaklı ayrıca Osmanlı İmparatorluğu sınırları içindeki ticaret, Fransız vatandaşı olan gayrimüslimlerin, özellikle de Rum, Yahudi ve Ermenilerin eline geçti. Kapitülasyonlar değişik tarihlerde (1569, 1581, 1597,1614, 1673 ve 1740) yenilendi. 1838 yılında imzalanan antlaşmayla Fransızlara tanınan haklar İngiltere ve İtalya başta olmak üzere diğer Avrupa devletlerine de tanındı. Osmanlı imparatorları bu antlaşmayı kaldırmak için çeşitli girişimlerde bulundular da bunda başarılı olamadıkları gibi her defasında daha teslimiyetçi maddeleri kabul etmek zorunda kaldılar. İttihat ve Terakki Partisi, 1911'de tek taraflı olarak kapitülasyonları kaldırdı.

Osmanlıdan Günümüze Türk Alman İlişkileri.

1789 Fransız Devrimi sonrasında dünya genelinde özgürlük, bağımsızlık ve ulusal bilinç yaygınlaşmaya başladı. Osmanlı gibi birçok milliyetten oluşan

imparatorluk sınırlarında da isyanların ve bağımsızlık savaşlarının başlaması uzun sürmedi. Bu süreçte özellikle Avrupa'da eğitim alan Osmanlı aydınları ve askeri personeli arasında da milliyetçi düşünceler gelişmeye başladı.

Bir tarafta kendisine pazar bulamayan gelişmiş emperyalist-kapitalist Almanya, diğer tarafta bir türlü çıkış yolu bulamayan Avrupa'nın hasta adamı Osmanlı.

İngiltere, Rusya ve diğer devletler çeşitli antlaşmalarla Osmanlının egemen olduğu topraklarını kendi lehlerine bölüp parçalamaya çalışırken bu üleşmeden kendine pay düşmeyeceğini bilen Almanya sözde Osmanlının bütünlüğünü savunarak onun güvenini kazanıp Anadolu'ya, oradan da Yakın-Orta ve Uzak Doğuya açılmayı planlıyordu. Bu vesileyle tarihteki ilk Osmanlı-Alman yakınlaşması 1839 yıllarda başladı. Bu ilişki kısa zamanda gelişti ve Almanya'nın Osmanlı'ya ilk sattığı şey 1873 yılında askeri malzeme oldu. Ama Alman yayılcılığının esas planı Bağdat-Berlin demiryolunu kurarak hem İngilizlerin açık denizlerdeki üstünlüğünden kendini bir nebze de olsa kurtarmak, hem de kara yoluyla Asya'da Hindistan'a, Afrika'da Mısır'a kadar ulaşmaktı. Bu anlamda ilk demiryolu antlaşması 16.Ocak 1902 yılında imzalandı.

Alman burjuvazisi, devletin tüm olanaklarını kullanarak, bir yandan Osmanlı ordusunun eğitimini üslenerek kendisine sadık askerler yetiştiriyor (İttihat ve Terakki içindeki başta Enver Paşa olmak üzere birçok general Almanya eğitimidirler) bir taraftan da Alman bürokrasisini kullanarak birçok ticari antlaşma imzalıyordu. Alman kapitalistlerinin Osmanlı İmparatorluğu'nun ithalatındaki yeri, 1897'e geldiğimizde 16. sıradan 4.lüğe yükseldi.

Şimdi Ragıp Zarakolu'ndan bir alıntı aktaracağım:

“Almanların Yakın Doğu'daki en büyük başarılarından biri de, Osmanlı ordusunu Alman emperyalizminin vurucu güçlerinden biri haline getirmeleridir. 1883'de Osmanlı ordusunun eğitilmesi ile görevlendirilen Purusyalı General Goltz-Paşa, 1895'e dek Türkiye'de kaldı, Osmanlı Genelkurmay İkinci Başkanlığına getirildi. Goltz_Paşa...Alman silah sanayiinin Türkiye'de tekel konumuna gelmesinde büyük bir rol oynadı. Goltz-Paşa 1. Dünya Savaşı'nda yine Türkiye'ye gelecek, 1. ve 6. Ordu Komutanlıklarında bulunacak ve 1916 yılında Kafkas Cephesinde ölecekti.

1908 Devrimiyle Almanların Türkiye'deki etkinliklerini yitirecekleri sanıldı... Gerçekten de 1908 Devrimi, bir süre Alman etkinliğini geri ittiyse de, Almanlar ordu üzerindeki etkilerini kullanarak eski konumlarını yeniden kazanacaklardı... II.Wilhelm 1908 hareketini şöyle değerlendirecekti: <<Devrim Paris ve Londra'daki Jöntürkler tarafından yapılmadı, yalnız ordu tarafından ve işin gerçeği aranırsa, yalnız ve yalnız Anadolu'da yetişmiş olan ve kendilerine <<Alman subayları>> denilen subaylarca gerçekleştirildi. Bu yalnızca askeri bir devrimdir. Bu subaylar kılıç elde gerçek Almanlar gibi düşünmektedirler". (Ragıp Zarakolu berlin-bağdat alman emperyalizminin türkiye'ye girişi Sayfa:11)

Yeri gelmişken değinmeden geçemeyeceğim; 12 Eylül Askeri Faşist Cuntanın yönetime el koymasından sonra bir CIA yetkilisi II.Wilhelm'den yapılan alıntının benzer şekilde dönemin ABD başbakanına "Türkiye'de bizim çocuklar yönetime el koydu" diyecekti.

1.Emperyalist Paylaşım Savaşı (bundan sonra 1.EPS veya 2.EPS kısaltması şeklinde kullanılacaktır) öncesinde Alman emperyalizmi ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilişki iyice sıkılaştı. 1909 yılında General Goltz İstanbul'a geldi. Şansölye Bülow'un Goltz 'a verdiği siyasal görev şuydu: "Yalnız kalmamalı, tersine Türkleri askeri, politik ve ekonomik bakımdan bizim yanımıza çekmeli, kazanmalı ve bize bağlamalıyız". (Aktaran Prof. Dr. Lothar Rathmann).

Tam da bu dönemde bir türlü borç para bulamayan Osmanlı'nın "imdadına" Sayın Goltz yetişir ve tüm kişisel ilişkilerini kullanarak Alman borsasından gerekli parayı 1910 yılında bulur.

Bu dönemden sonra Alman emperyalizmi, Şansölye Bülow'un istediği gibi Osmanlı İmparatorluğu'nu askeri, politik ve ekonomik olarak kendisine bağlayabilmişti. Osmanlı ordusuna Alman generaller komuta ediyor, demiryollarının finansmanını Deutsche Bank üstleniyor, neredeyse tüm silah ihalelerini Krupp veya Mauserwerke firmaları alıyor ve Siemens birçok yatırımı yapmaya hak kazanıyordu.

Burada bir parantez açarak gönümüzde Alman emperyalizmi ile Türkiye Devleti'nin arasındaki ilişkiye bir göz atmak istiyorum. 2019 yılında Türkiye Almanya'dan silah ithal eden ülkeler arasında ilk sıraya yerleşti. Almanya'nın 2016'da 2,5 milyar, 2017 yılında da 2,65 milyar avro değerinde silah satışı

olmuştı (DW). Ekonomisinde silah ihracatının bu kadar hacimli bir yer tutan ülkenin, kalkıp burada TKP/ML'yi terör örgütü, bizleri de terörist ilan etmesi kadar ironik bir durum olamasa gerek.

Almanya'da faaliyete geçmesinden 9 yıl sonra Anadolu'ya gelen Siemens, yaklaşık 164 yıldır Türkiye'de yatırımlar yapıyor. Siemens, bugün General Goltz'in görevini üstlenen Şansölye Merkel'in özel çabalarıyla Türkiye'de yapılan yaklaşık 5 milyar avroluk ihaleleri kazanmasını bildi. Bu arada Siemens, Mercedes ve Delta Pina şirketlerinin Türkiye'de dağıttıkları milyon avroluk rüşvetlerle ilgili dava da sessiz sedasız kapatıldı.

Ermeni soykırımına giden yol:

1535'de verilen Kapitülasyonlardan başlayıp, 1.EPS'na kadar bilgiyi neden mi aktardım? Ermeni Soykırımını'nın perde arkasını görmeden, nedenini anlamamanın ve suçluları belirlemenin mümkün olmadığını düşündüğümünden.

Komünistler bir şeyi incelediğinde Sayın Heise gibi sadece sonuca bakmaz. Olguları her boyutu ile ele alırlar. Marksist tarih anlayışı bunu gerektirir. Ama burjuva bakış açısında önemli olan istenen sonucu elde etmektir ve bunu bu salonda 221 duruşma günü boyunca sıkça yaşadık.

Fransız vatandaşı olan gayrimüslimlere sağlanan vergiden muaflik ve Osmanlı toprakları içinde can ve mal güvenliği, onların kısa zamanda tüm ticareti kontrol etmelerine neden oldu. Sahneye geç çıkan Alman burjuvazisi bağlantı kuracak gayrimüslim bulamayınca Osmanlı Müslümanlarına yanaşmaktan başka çıkar yol bulamadı. Ama bu da tek başına yeterli olmadı.

Bir taraftan İttihat ve Terakki Osmanlı topraklarından gayrimüslimleri atıp onların mal varlıklarına konmak istiyordu. Diğer yandan da Alman emperyalizmi sömürünün önünde dağ gibi duran Fransız ve İngilizlerle çalışan gayrimüslimleri ortadan kaldırılmalıydı. Bu doğrultuda ilk başta Rumlar katliama uğradılar. Ardından sıra Ermenilere gelmişti. Ama burada artık bir katliamla yetinilmeyecek, soykırım gerçekleştirilecekti. Çünkü Bağdat-Berlin demiryolu için Alman burjuvazisinin Fransız burjuvazisi ile yaptığı antlaşmada Ermenilerin yaşadığı bölgede kontrol Fransa'nın elinde olacaktı. Fransızlar kendi çıkarlarını korumak için Ermenileri kurtlar sofrasına atmıştı. Takvimler 1915 yılını gösterdiğinde Anadolu toprakları tarihinde gördüğü en kanlı, en vahşi katliama şahit olacaktı. Ne mi, üç harfli bir kelime, kâr için.

Almanya her ne kadar Ermeni Soykırımı'nı kabul ettiyiyse de kendi rolünü gizlemekten de geri durmadı. Burada yanlış bir anlaşılmaya yer vermemek için şunun özellikle belirtmek isterim. Alman emperyalizmi ve generalleri bu soykırımda ne kadar rol oynamışsalar da esas sorumlusu Osmanlı İmparatorluğu'dur.

Dün çıkarları için Ermeni Soykırımı'na sesini çıkarmayıp lojistik destekte bulunanlar, bugün de yine çıkarları için başta Kürt ulusu olmak üzere Türkiye'de bulunan diğer azınlık milliyetlere ve inançlara mensup insanlara yapılanlar karşısında ataları gibi üç maymunu oynamaktadırlar. Bu yetmiyormuş gibi faşist Türk Devleti'ne karşı mücadele eden grupları da bunun gibi salonlarda kriminalize etmeğe çalışmaktadırlar.

Alman emperyalizmi ile ilişkiler 1.EPS'ndan sonra bir dönem kesintiye uğradıysa da 1923 yılından itibaren tekrar başladı. Alman emperyalizmi ile ticaret 1926 yılından itibaren gözle görülür ölçüde arttı. Özellikle Hitler'in başa geçtiği 1933'ten sonra daha da arttı. Takvimler 1936'yı gösterdiğinde Türkiye ithalatının %46'sını ve ihracatının da %49,5'ini Almanya'dan yapar hale geldi. Artık Türkiye ekonomisi tamamen Almanya'ya bağımlı idi. Almanya, Türkiye'nin boğazların bekçisi olarak savaşa girmesini istemiyordu. Bu isteği Türkiye'deki Alman Büyükelçisi Franz von Papen 14 Mart 1940 tarihinde İnönü ile görüşmesinde "silah zoruyla dahi olsa" Türkiye'nin tarafsızlığını korumasını istemiştir. Ama daha sonra Türkiye'yi Almanya'nın yanında savaşa sokmak isteyen büyükelçinin çabaları sonuçsuz kalacaktı.

Almanya savaştan yenilgi ile çıkmasına rağmen Türkiye üzerinde, özellikle de CHP kadroları aracılığı ile etkiye sahipti. 1950 yılında Demokrat Parti'nin iktidara gelmesi ile etki gücü ABD'nin eline geçti. Dönemsel olarak Almanya'ya siyasi yakınlaşmalar olsa da ABD'nin Türkiye üzerindeki politik hegemonyası tartışma götürmeyecek kadar güçlüdür. Almanya'nın da Türkiye ekonomisi üzerindeki gözle görülür egemenliği mevcuttur. Hali hazırda Türkiye'de 6 binin üzerinde Alman şirketi yatırımlar yapmış ve aktif faaliyettedirler.

Almanya ile Türkiye arasında 1839'dan başlayan ve neredeyse kesintisiz devam eden 181 yıllık "dostluk", sıradan bir ilişki değildir. Bu "dostlukta" sürekli rüşvet, dalavere, karşılıklı entrikalar ve karşılıklı hakaretler mevcuttur. Ama para

din, dil, renk tanımaz. Konu çıkarlar, hele hele Alman emperyalizminin çıkarları olunca her yol mubahtır.

Savcılık makamı iddianamesini de mütalaasını da hazırlarken bu kurala uymuştur. Faşist Türk Devleti hakkında gerçekler tüm çıplaklığı ile ortadayken. TKP/ML'nin terörist bir örgüt olmadığı, asıl teröristin ve diktatörün Erdoğan'ın kendisinin olduğu bilirkişi Prof. Neumann tarafından üstüne basa basa bu salonda söylenmişken savcılık makamı bunları hiç duymamış gibi davranmaktadır.

Sayın Heise bu tavrıyla doktor olsaydı her halde bu meslekte en fazla bir ay görev yapabilirdi ve diploması elinden geri alınırdı. Çünkü bilim verilerin değerlendirilmesine dayanır. Siz bir hastada yakaladığınız yüksek ateşle tanı koyamazsınız. Geniş açıdan bakmak zorundasınız. Bilginiz yetmediği için bir bilirkişiye danışıyorsanız onu ciddiye almak zorundasınız. Danıştıktan sonra bile “benim bildiğimdir en doğru olan” dersiniz, birileri de doğal olarak size “o zaman bilirkişiye neden ihtiyaç duydunuz” der. Yalnızca prosedürü yerine getirmek için mi?

Savcılık makamı ayrıca mütalaasında “Sanıklara yapılan suçlama ağırdır çünkü onlar, amaçları arasında insan öldürmenin de olduğu bir örgüt içinde faaliyette bulunmakla suçlanmaktalar” cümlesi ile, TKP/ML'yi insan öldürmek için kurulmuş bir örgüt olarak nitelendirmektedir. Bu kendi başına hukuka ve mantığa aykırıdır. Dünyanın hiçbir köşesinde amacı insan öldürmek olan tek bir örgüt gösterilmez. Bunu savcılık makamının bilmiyor olması da bana inandırıcı gelmiyor.

Öyleyse olan nedir; olan, böyle yazarak bizleri birer cani olarak gösterip, ağır cezalar almamızı sağlamaktan başka bir şey değildir. Bunun böyle olduğunu nereden mi anlıyoruz? Savcılığın mütalaasındaki “İlk olarak TKP/ML ile ilgili bilgiler” başlığı altındaki şu cümleden: “ TKP/ML'nin amacı mevcut devleti yıkmak ve komünist bir toplum düzeni kurmaktır.” İddia makamı amacına ulaştığına göre gerçekleri söylemesinde de bir sakınca kalmamış olacak ki, “amacı insan öldürmek olan” sıfat tamlamasını burada kullanmaya artık ihtiyaç duymamıştır.

Savcılık makamı mütalaasında TKP/ML'yi yine de terörist bir örgüt olarak nitelendirmek için çeşitli ölümlerle TKP/ML'yi ilişkilendirmeye çalışmaktadır.

İzninizle yeri gelmişken bir hikaye anlatmak istiyorum. Köylerin birinde bir afacan çocuk okula başlar. Öğretmen tek tek harfleri öğretmektedir. Her öğrenciye sırasıyla alfabeyi saydırır. Sıra bizim afacana gelir. Başlar saymaya a-b-c-d-u. Öğretmen “oğlum u değil e” der. Çocuk inatla her seferinde e yerine u der. Öğretmen bakar yapacak bir şey yok başka öğrencilere sırayı verir. Bizim afacan yerinde durmaz, sürekli parmak kaldırıp durur. Öğretmen dayanamaz ve “ne var” diye sorar. Öğrenci kendinden emin ayağa kalkar ve “öğretmenim siz ne dersiniz deyin ben onun adını u koymuşum” der. Sayın Heise’de kim ne derse desin bu olayın adını u koymuş.

Son söz olarak; biz burada düşüncelerimizden dolayı 4 yıldır yargılanıyoruz. Komünizm insanlığın kurtuluşunun tek yoludur. Sınıfsız sömürsüz bir dünya düşü kurmak ve bunun için savaşmak suç olamaz.

Asıl suçlular işçileri ve emekçileri iliklerine kadar sömürenlerdir.

Asıl suçlular kendi kâr hırsı için savaşlar çıkarıp insanları öldürtenlerdir.

“...şaşalı mezarlıklar ve pahalı anıtlar kurmak, savaş kurbanları için böyle yatırımlar yapmak, bu kurbanların sayılarını azaltmaz. Böyle sözüm ona insanca çabaların, en kötü yanı, halkın vahşet ve zulüm karşısındaki duyarlılığını öldürmek, savaşın ürkütücülüğünü azaltmaktır.”

Biz olsak da olmasak da yarın çok daha güzel bir dünya kurulacak. Barıştan kardeşlikten yana. Bunun bir bedeli var ve devrimciler, komünistler bu bedeli canlarıyla kanlarıyla dünyanın dört köşesinde ödüyorlar.

Nazım Hikmet Ran’ın bir şiirinde dediği gibi;

Sen yanmasan

Ben yanmasam

Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa.